

OD AUTORA BESTSELLEROV VLASTNOU HLAVOU

MAREK VAGOVIČ

PADREHO

K AN

THRILLER
ZO ZÁKULISIA
POLICAJNEJ
MAFIE

Švabach

MAREK VAGOVIČ

**PADREHO
KLAN**

MAREK VAGOVIČ

PADREHO

K A N

THRILLER
ZO ZÁKULISIA
POLICAJNEJ
MAFIE

ŠVABACH 2022

Marek Vagovič: Padreho klan
Thriller zo zákulisia policajnej mafie

Prvé vydanie, Media Forum s. r. o.
Copyright © Marek Vagovič, 2022
Cover design and layout © Pergamen
Slovak edition © Media Forum s. r. o.

ISBN 978-80-974373-0-5

ÚVOD

Organizovaný zločin všade na svete sa snaží preniknúť do oficiálnych štruktúr, politiku nevynímajúc. Bossovia hrubokrkej mafie, aj tej v bielych golieroch, si kupujú štátnych úradníkov, poslancov, ministrov. Je to súčasť premyslenej stratégie, ktorá nemá len biznisový charakter.

Podsvetie si vytipované obete často nahráva, zálohuje kompromitujúcu komunikáciu. Služi ako poistka, aby ich malo čím vydierať, ak by sa rozhodli vyskočiť z idúceho vlaku. V prípade, že to nezaberie, dokáže mafia cez spriaznených policajtov zariadiť ich trestné aj väzobné stíhanie.

Mnohé krajiny si prešli slzavým údolím, keď nevedeli potlačiť organizovaný zločin celé desaťročia. S rozpínavým podsvetím sa trápila banánová Kolumbia i civilizované Taliansko. Osobitnou kapitolou sú krajiny východného bloku, ktoré prešli ekonomickou transformáciou.

Väčšina z nich sa borí s temným polosvetom aj vyše tridsať rokov od pádu komunizmu. Dnes sa už síce v uliciach nestriela po zotmení ani za bieleho dňa. Novodobí mafiáni však majú stále veľký vplyv na prerozdeľovanie lukratívnych štátnych zákaziek, eurofondov, agrodotácií.

Slovensko má medzi bývalými socialistickými krajinami špecifické postavenie. Nie rozsahom rozkradnutých miliónov či vytunelovaných strategických podnikov. Precedensom je vysoká miera zapojenia predstaviteľov štátu do precízne budovaného systému našich ľudí.

V mnohých krajinách si kupovalo podsvetie policajtov, prokurátorov, či sudcov. Nikde však nesesedel organizovaný zločin rovno na najvyšších poschodiach bezpečnostných zložiek. Slovenská policajná mafia dokonca vytvorila klasickú hierarchickú štruktúru.

Fungovala podobne ako zločinecké skupiny, ktoré profitovali v 90. rokoch z prostitúcie či obchodu s drogami. Rozdiel bol len v tom, že klan bossa Padreho nekupčil s narkotikami – jeho hlavnou devízou bol mocenský vplyv a obchodným artiklom beztrastnosť.

Inžinieri organizovaného zločinu, za akých sa sami považovali, mali tiež lepšie vzdelanie a v megastroji korupcie zarobili rádovo viac. No zdanlivo uhladenejší imidž bol len zásterkou: pri vypaľovaní podnikateľov a vyberaní provízií takisto nejednali v rukavičkách.

Svojim obetiam neprikladali k hlavám deviny, spravidla ich postrašili demonštratívnym zásahom ozbrojených kukláčov. Za slovenskú špecialitu možno považovať aj to, že Padreho klan konal podľa vyšetrovateľov na objednávku najvyšších politických kruhov. Hlavne predsedu vlády a ministra vnútra.

Ak má niekto problém s organizovaným zločinom, obráti sa na verejné inštitúcie, ktoré si platí zo svojich daní. U nás sa nemal ako dovolať spravodlivosti, keďže samotné vedenie štátu bolo mafiou. V porovnaní s Kolumbiou alebo Talianskom po ňom zostalo len menej mŕtvych.

Napriek tomu má Padreho klan na svedomí množstvo zničených životov. Zdeptaných vyšetrovateľov, ktorí si nemohli robiť svoju prácu, čo malo vplyv na ich zdravie i rodinné vzťahy. Ale aj kedysi odvážnych prokurátorov a sudcov, ktorí stratili vieru v čestné spravovanie štátu.

Mafiánsky štýl vládnutia zároveň vyhnal za hranice tisícky mladých ľudí, ktorí chceli žiť v krajine, kde platí právo a morálka. Väčšina sa dodnes nevrátila, lebo nevidia svetlo na konci tunela, hoci orgány činné v trestnom konaní už postavili pred súd viacerých členov Padreho klanu.

Nikdy by sa to nepodarilo, ak by nezačali rozprávať ľudia zvnútra zhubného systému, ktorého metastázy sa rozšírili po

celej krajine. Neboli to zdravé bunky. Lajo s Bédom boli, naopak, opornými stĺpmi zdanlivo neliečiteľnej choroby. Úplne dobrovoľne, nikto ich k tomu nenútil.

Podľahli len vlastnej chamtivosti a pocitu dôležitosti. Nepatrili medzi hlavné postavy ani organizátorov trestnej činnosti, boli skôr medzičlánkami v (potravinovom) reťazci. Ako nižšie stavovce sa stali prevodovými pákami bossa Padreho, z čoho aj osobne profitovali.

Nezaslúžia si ľútosť, svoj údel si vybrali sami. Kontraproduktívny je však i opačný extrém, keď sa ich svedectvá zužujú na chladný kalkul. Nieкто musel začať s očistou, inak by organizovaný zločin v na mieru šitých oblekoch doteraz pumpoval štát a terorizoval jeho obyvateľov.

Výpovede kajúcnikov pomohli v minulosti rozložiť aj hrubokrú mafiánske gangy, ktoré za sebou zanechali stovky mŕtvol. Bez ohľadu na motiváciu beneficentov systému ako Lajo a Bédó, ktorí začali spolupracovať s políciou, by mal byť preto kľúčový záujem celku.

V prvom rade odseknúť chobotnici hlavu, až potom sa sústrediť na končatiny. V opačnom prípade sa môže stať, že sa znovu preberie k životu a po voľbách sa triumfálne vráti k moci. V atmosfére revanšu nebude brať ohľad na nikoho a na nič, svojich protivníkov bude škrtiť rad radom.

Trvalo dlhých šesť rokov, kým sa dostal šokujúci príbeh policajnej mafie do vyšetrovacích spisov. A teraz sa o ňom dozviete v celej šírke z tejto knihy, ktorá čerpá aj z osobných svedectiev hlavných aktérov. Vitajte vo svete špinavých peňazí, intríg a nekontrolovateľnej moci.

POLICAJNÁ AKCIA

Ospalé septembrové ráno. Dedina medzi Nitrou a Zlatými Moravcami bola ešte ponorená v šere, nový deň začínal až o niekoľko hodín. Už tradične pomalým tempom, v presne zabehaných kolajách. Spočiatku nič nenasvedčovalo tomu, že obec s dvetisíc obyvateľmi sa stane hlavnou udalosťou televíznych správ.

O piatej ráno sa ešte väčšina miestnych, Slovákov aj Maďarov prehadzovala v posteli, hoci život na vidieku začínal o čosi skôr ako v meste.

„Kurva, čo sa to deje? Tvoj starý na mňa zavolať fízlov?“ osopil sa Tomáš na svoju milenkú, keď začul nad hlavou ohlušujúci rachot.

Zrelý, fyzicky disponovaný muž na prahu štyridsiatky sa vymotal spod paplónu a vykĺzol zo spálne. Pomaly sa zakrádal tmavou chodbou ku vchodovým dverám, opatrne našľapujúc bosými chodidlami po studenej dlážke.

Keď vyšiel do záhrady, zostal tam stáť ako obarený. Silné dunenie mu rozvibrovalo hrudník, rozvírený prach ho štípal v očiach.

Nad dedinou krúžil policajný vrtuľník.

„Všetci k zemi!“ zreval jeden z kukláčov, keď vtrhol so svojím komandom do vedľajšieho domu.

Scéna ako z akčného filmu, netypická pre hocijakú dedinu, kde sú najväčšou udalosťou hody a najväčším škandálom napúšťanie bazénov z obecného vodovodu.

Do akcie ich poslali päťdesiat, išli po veľkej rybe. Kedysi vylamovali zámky holohlavým vagabundom v lacných teplákoch. Teraz naháňali strach bývalým kolegom v drahých oblekoch, čo riadili políciu ako zločineckú skupinu.

Vytvorili si vlastný štát v štáte: s vlastnými, značne pokrivenými pravidlami. Na prvom aj poslednom mieste boli peniaze. Haldy peňazí. Keď sa im niekto postavil na odpor, poštvali naňho výpalníkov z Národnej kriminálnej agentúry.

Počas babieho leta je ešte cez deň príjemne teplo, no septembrové rána sú i na južnom Slovensku poriadne chladné. Na vlastnej koži to pocítil aj Tomáš, keď sa zmätene rozbehol prázdnu ulicou celkom nahý.

Drobné kamienky sa mu zarezávali do chodidiel, fyzickú bolesť však vo vypätej chvíli nevnímal. Nočný vták sa chcel len nenápadne vytratiť, aby nemusel nikomu nič vysvetľovať. Susedom, klebetným fízlom ani vlastnej žene.

„Kam bežíš, ty pako? Neboj sa, neprišli sme pre teba,“ zabávali sa maskované, po zuby ozbrojené kukly. Škodoradosť ich však rýchlo prešla.

Prvý pokus totiž nevyšiel. Nabehli do prázdneho domu, po majiteľovi ani stopy. Pre istotu prevrátili všetky izby hore nohami viackrát, v prítmí lašovali v pivnici, v podkroví i v záhrade.

Špeciálne vycvičení profesionáli nemali odkiaľ vedieť, kde sa zdržiavajú podozrivé osoby. Pred akciou nevedeli ani ich mená, aby ich náhodou nevarovali.

Predtým bolo bežné, že niekto zvnútra im dal avízo, aby zmizli. Väčšinou vyššie postavení členovia elitnej jednotky. Jeden tip im vyniesol toľko, čo zarobili v polícii za mesiac.

Tentoraz mali kukláči šťastie, hoci až na druhý pokus. Hľadanú osobu našli v dome jeho partnerky.

„Choď otvoriť, niekto zvoní,“ zamumlala v polospánku útla blondýna.

Mužovi, s ktorým žila desať rokov, nemusela dvakrát hovoriť. Zvonenie bolo také nástojčivé, že by zobudilo aj mŕtveho. Keďže zo spálne nebolo okno do ulice, Lajo prešiel váhavým krokom do vedľajšej izby.

„Si v poriadku?“ spýtala sa ho priateľka, ktorú prebral z mrákot jeho meravý pohľad.

„Jasné, všetko v pohode,“ odvetil Lajo, ale neznelo to presvedčivo.

Spozna žalúzií zbadal tri policajné autá s červeným majákom. A stravec novinárov, ktorí si v ten deň privstali. Zdroje z bezpečnostných zložiek im dali echo, že kukly nabehnú skoro ráno do Jelenca.

Fotografi s aparátmi, ktoré pripomínali menšie delá, sa štouchali lakťami s kameramanmi, aby mali čo najlepší výhľad. Pre dobrý záber často riskovali, pokojne sa zavesili na plot, strom či strechu. Televízni reportéri sa rozcvičovali na prvé živé vstupy, policajné manévry prilákali aj chronických očumovačov.

Lajovi sa prudko rozbúšilo srdce, na túto situáciu sa vnútorne nepripravoval. Myslou sa mu prehnali všetky svinstvá, do ktorých sa s kumpánmi namočil.

Ako kryli a zahladzovali prešľapy vybranej skupiny podnikateľov, ktorí mali už dávno sedieť v base. Chránili i nominantov najsilnejšej vládnej strany, ktorí preberali úplatky v krabiciach od šampanského.

Spomenul si tiež na milióny eur z pokútnych kšeftov, ktoré preprali cez čínsku práčku. Potom si ich delili na rušnom bulvári ako bossovia talianskej mafie, keď vyplácali svojich vojakov za predaj heroínu alebo koksu. Napadlo mu aj to, ako sledovali nepohodlných politikov a novinárov, s cieľom zohnať na nich hocijaké kompromatiály.

Po celý čas žili a navzájom sa utvrdovali v predstave, že sú bohovia, na ktorých si nikto netrúfne. Kto by to aj skúšal, keď ovládali políciu, prokuratúru a mali vlastných sudcov.

Za na mieru šité rozsudky brali väčšinou keš, no nepohrdli ani značkovou kabelkou alebo luxusnou dovolenkou.

Vydržovali si tiež politikov vo výkone, ktorí im za podiel na zisku garantovali beztretnosť.

Kukly pri dverách ho preto prekvapili, veď naňho nič nemali. A keby aj, Lajo ako skúsený policajt – s krátkym medzi-pristátím v tajnej službe – vedel, komu zavolať a požiadať ho o protislužbu, alebo mu strčiť do ruky obálku. Veď aj on všelikomu pomohol. Ja tebe, ty mne, tak to v ich svete chodilo roky.

„Ruky nad hlavu!“ vyzval ho jeden z kukláčov, keď vyšiel rozospatý pred dom len v papučiach a pyžame.

Lajo velil podobnej jednotke, popri vyberaní provízií chodili i na záťahy proti pašerákovi. Cigarety, chlasy, fejkové handry, drogy. Vedel, čo nemá robiť, keď ho zadržia, aby nemusel zbierať zuby po celom dvore.

„Chlapi, v klude,“ snažil sa upokojiť nevítanú návštevu.

Viacerým sa díval cez úzky priezor látky priamo do očí, nikoho však nespoznal. Keď sklopili samopaly, ich veliteľ vytiahol z maskáčov mobil a spustil nahrávanie.

„Meno, priezvisko, dátum narodenia,“ pýtal sa úsečne, aby si overil Lajovu identitu.

Keď mu nasadili na ruky putá, v žalúdku sa mu rozlial dosiaľ neznámy pocit. Strach. Sebavedomie zákulisného hráča z prvých poschodí mocenskej pyramídy vyfučalo v zlomku sekundy ako prerezaná galuska.

Ktorá kurva ma natrela? pýtal sa v duchu Lajo, ktorý stále nemohol uveriť, že naňho poslali zásahovku.

„Ideme za vyšetrovateľom,“ oznámil mu stroho jej veliteľ.

„Chvíľu počkajte, aspoň sa oblečiem,“ precedil Lajo pomedzi stuhnuté pery.

„Koľko ľudí je ešte v dome?“ pokračoval šéf špeciálneho komanda.

„Dvaja,“ uvedomil si s neprijetným pocitom.

V dome bola aj jeho partnerka s osemnásťročným synom.

Študentom hotelovej akadémie, ktorý pochopil, že toto nie je televízna reality šou. O Lajovom paralelnom živote nemali dovtedy s matkou ani tušenia.

Kukly ho vzápätí naložili do služobného auta a vyrazili smerom k jeho domu, kde ho už čakal šéf elitných vyšetrovateľov.

Policajt s dvadsaťročnou praxou, ktorý chcel byť doma v Košiciach psovodom. Keď sa presťahoval do Bratislavy, začal riešiť drogy, podvody s depeháčkou, veľkú korupciu aj vraždy.

Vyšetroval odstránenie prominentného právnik, ktorého lúpežne prepadli v jeho dome Limbachu. Alebo likvidáciu študenta, ktorého dobodali na petržalskej strane Dunaja.

Špičkový kriminalista dostal pred súd aj krvilačný gang z južného Slovenska, čo odpratá zo sveta osemdesiat ľudí. Vďaka analytickým schopnostiam vymýšľal tiež názvy policajných akcií, často s biblickým motívom.

„Vydieranie, obmedzovanie osobnej slobody, činnosť pre zločineckú skupinu apačovcov,“ zacitoval Lajovi tri zlovestné paragrafy z policajného uznesenia. Ako bonus bol podozrivý z prípravy vraždy vyšetrovateľa Čuriláka, jeho spolužiaka z policajnej akadémie.

„To nemyslíte vážne,“ protestoval šokovaný Lajo.

Sebaistý biely golier, ktorý mal úzke styky s oligarchami i politickými špičkami, obľial studený pot.

To bude nedorozumenie, snažil sa presvedčiť sám seba.

Lajo si pripadal, akoby ho práve viedli na popravisko alebo vyfasoval minimálne doživotie. Reálne mu hrozilo dvadsať rokov, čo je pre biely golier to isté, ako trčať v špinavej diere do konca života.

„Prečo verejne nabádate ľudí, aby na mňa donášali? Keď niečo máte, tak mi to dokážte,“ rozčuľoval sa, keď sa trochu spamätal.

Polícia totiž na sociálnych sieťach vyzývala občanov, aby

svedčili, ak vedia o jeho trestnej činnosti. Lajo nebol žiadny anjel, roky zneužíval funkciu v prospech policajnej mafie, ktorej bol tiež súčasťou. Ani peniaze mu nesmrdeli, hoci netrpel núdzou.

V biznise bol dávno za vodou. Zarábala viac ako prezident, no bral aj bokom a vôbec nie málo. Vedel, že kráča po tenkom lane nad hlbokou priepasťou. Bol si však sám sebou taký istý, že si ani len nepripúšťal, že by raz mohol spadnúť na dno. Nad hladinou ho držal aj pocit domnejšej výnimočnosti, respektíve príslušnosti ku kaste vyvolených.

Ale spolupráca s apačovcami či dokonca príprava vraždy? S týmito obvineniami nechcel mať Lajo nič spoločné. Po jeho zadržaní začali chodiť na políciu aj anonymné udania, ktoré mu mohli tiež prirážať, hoci niektoré boli už na prvý pohľad pritiažené za vlasy.

Napríklad klebety, že bol šéfom ekvádorsko-panamského drogového kartelu pre Európu, na čom sa mal dohodnúť s bossmi z južnej Ameriky na schôdzke v Dubaji.

Rôzni informátori spájali Laju aj s Padrem – hlavou slovenskej policajnej mafie, ktorá mala konexie so Šéfom a Fúkačom. Prvý bol predsedom vlády, druhý ministrom vnútra.

Pre Fúkačovu záľubu v peniazoch, ktoré si na drzovku ulieval aj cez vlastný rezort, mal tiež prezývku minister futra.

Jeden anonym dokonca tvrdil, že Lajo vozil Padremu do Emirátov palety plné päťstoeurových bankoviek. Iný sa zapriahával, že mu doručil do Nitry, čo bol Padreho hlavný stan, špeciálnu drogovú zásielku. Nič z toho sa nepotvrdilo, ale polícia nešla po celkom falošnej stope.

Lajo a Padre sa poznali a nebola to náhodná známosť. S krievymi policajtmi, prokurátormi a siskármi vytvorili klan, ktorý si spravil z verejných financií súkromný bankomat a popritom terorizoval podnikateľov.

Niektorí platili ochotne, lebo ich účtovníctvo bolo deravé ako ementál. Iní nedobrovoľne, lebo nechceli mať problémy so štátnou mafiou. Padreho skupina nekupčila s narkotikami, jej hlavnou devízou bol vplyv a obchodným artiklom beztretnosť.

Keď viezli kukly Laja z Jelenca na výsluch do Bratislavy, rozmýšľal, ako sa zbaviť aspoň obvinení z násilnej kriminality, o ktorých sa dozvedel od šéfa elitných vyšetrovateľov. Akú stratégiu zvolíť a či radšej nezačať spolupracovať s políciou?

Mohol by obetovať Padreho klan, o ktorom nemal nikto z policajných operatívcoov ani páru. Niečo ako menšie zlo, ktoré spoľahlivo funguje najmä v politike, ale bezškrupulózni páchatelia a ich advokáti ho vedeli využiť aj v trestnom práve.

Predsa len, mohol by dostať nižší trest, pri troche šťastia možno len podmienku či dokonca slobodu. Nebolo by to spravodlivé, ale ak si chcel zachrániť kožu, nemohol pozeráť napravo ani naľavo. Vtedy musel myslieť len na seba.

Pred policajným prezídiom bol pokoj. Žiadni novinári ani zvedavci ako pred Lajovým domom v Jelenci. Neprišli ani pošahaní youtuberi Čivava a Klekí Petra, ktorí útočili na svoje obete ako doterné osy.

Zrejme mali iné starosti. Po prepustení z väzby pre chronické výtržníctvo im súd nariadil pokojový režim a zakázal zverejňovať akékoľvek videá.

Neriadené strely, ktoré dlhodobo vystupovali pod falošnou legendou investigatívnych novinárov, totiž stalkovali známe osoby. Sústredili sa najmä na ženy – televízne moderátorky a populárne tváre online médií či protikorupčných mimovládok.

Keď viedli ozbrojení kukláči Laja dlhou chodbou k vyšetrovateľovi, tuhla mu v žilách krv. Pri každej drevenej lavici boli putá s reťazami primontované k stene. Ako poistka pri nevyspytateľných, agresívnych zločincoch, násilníkoch, vrahoch.

Keď tadiaľ človek kráčaľ prvýkrát, ľahko mohol nadobudnúť dojem, že je na uzatvorenom psychiatrickom oddelení so zvýšenou ostrahou. Ten pohľad naháňal hrôzu aj obyčajným svedkom, ktorí len prišli podať vysvetlenie.

Po výpovedi v priestoroch NAKA sa z nich razom mohli stať obvinení, ktorých eskortovali do cely policajného zaistenia. V budove vo vnútrobloku ich bolo asi pätnásť.

Zadržaný Lajo sa jej zúfalo snažil vyhnúť. Počas výsluchu rozmýšľal, ako to urobiť. Snáď mu pomôže jeho spolužiak Čurilák, napadlo ho. Požiadal preto vyšetrovateľa, či s ním môže hovoriť.

Lajova trúfalosť ho zaskočila, obvinení sa nemali čo miešať do ich práce. Napriek tomu sa neochotne zdvihol zo stoličky a šiel do vedľajšej kancelárie.

Policajť strčil hlavu do dverí. „Chce s tebou hovoriť Lajo.“

Čurilák zdvihol obočie. „Je tu päť minút aj s cestou a už špekuluje, ako s nami vyjebať,“ povedal znechutene. Laja za tie roky dobre poznal, snaha vybabrať so systémom bola dominantnou črtou jeho osobnosti.

Bolo mu jasné, že nemôže skákať, ako bude Lajo písať. Na druhej strane ho chcel mať pod kontrolou a spoznať aj jeho obrannú stratégiu. Takých ako on im nenesili kukly denne, možno z toho vypadne najväčšia kauza prepojenia mafie a politiky od pádu komunizmu.

Lajovi dal šancu, rýchlo však pochopil, že z jeho strany ide len o taktický manéver. „Nedajte ma do väzby, budem spolupracovať,“ snažil sa obmäkčiť Čuriláka. S vyšetrovateľom to ani nepohlo.

„Dáme. A keď začneš rozprávať, potom uvidíme, čo ďalej,“ odbil Laja.

Neobľomnosť tohto vyšetrovateľa zažil v minulosti aj prokurátor s prezývkou Zametač, ktorý chcel vysekať z problémov svojho kamoša. Mal však smolu, že narazil práve na Čuriláka.

„To je úplný kokot, on by zavrel aj mňa,“ sťažoval sa Zametač.

„Bud' v klúde, vybavím,“ upokojoval ho Lajo, keď si ešte myslel, že dokáže všetko zariadiť.

Po jeho zadržaní sa však začalo nad Padreho klanom zmrákať, Lajo už nedokázal pomôcť ani sám sebe.

„Tam sa postav, to bude tvoja cela,“ postrčil ho statný policajt po trojhodinovom výsluchu do miestnosti s rozmerom 4 x 2 metre.

V CÉPEZETKE

Na pravej strane záchod, vedľa umývadlo na fotobunku. Oproti toalete malý stolík s dvomi stoličkami prišróbovanými k zemi. Naľavo aj napravo oproti dverám železná pričňa, potiahnutá gumolínom. K tomu dve kamery, zatemnené okno a archaický ventilátor, ktorý pamätal ešte Husáka.

Lajov nový domov nebol päťhviezdičový hotel v Dubaji, kam si chodili užívať členovia Padreho klanu. Jeden z nich tam dokonca vydával dcéru, ktorá sa na Instagrame rada predvádzala nákladným životným štýlom.

Cépezetka bola malá, ponurá kutica, pred ktorou mali rešpekt aj recidivisti, vyškolení tvrdým životom na ulici. Jedlo sa podávalo cez okienko, Lajovi však nechutilo. Halušky ani cesnačka. Vnútorný nepokoj a priveľa soli mu rozhodilo metabolizmus. Každú porciu vylial, jedol len jablká, čo mu nosili na raňajky.

Znížený apetít mal aj český Róm, ktorý pracoval na stavbe pri Slovnafte. Policajti ho zadržali pre podozrenie zo znásilnenia.

„Boli sme tam traja chlapi. Skočili sme na babu, ale ona to chcela,“ presviedčal svojich spoluväzňov.

„Keď ste boli traja, tak to je jasné,“ poznamenal Lajo s ironickým podtónom v hlase.

Spolu s nimi okupoval celu mladý Bratislavčan, ktorý jazdil nočným mestom po štyroch orosených pollitrákoch. „Aspoň sa tu po opici dobre najem,“ tešil sa aj na Lajovu porciu, ale rýchlo ho to prešlo.

Väzeňská kuchyňa v hlavnom meste nebola reštaurácia, ocenená michelinskou hviezdou. Lacné a hutné jedlá mali len zasýtiť, posledné sa vydávalo medzi štvrtou a piatou popoludní.